

Exèrcits professionals

Si, en cas de guanyar les eleccions del 3-M, el PP s'entesta a contentar aquells que representen encara avui un sistema polític instal·lat durant quaranta anys llargs en la corrupció militar, demostrarà clarament que més que culminar gloriosament la transició democràtica el que podria fer és ressuscitar tarannàs pre-democràtics que estaven ja en via d'extinció.

Holanda disposarà, a partir del mes de gener de 1997, d'un exèrcit professional. França, segons que ha anunciat el president francès, Jacques Chirac, el tindrà l'any 2002. A Bèlgica, la supressió del servei militar obligatori, votada el juny de l'any 1992, va entrar en vigor el mes de gener de 1994. Anglaterra, per la seua banda, té l'exèrcit professionalitzat des dels anys setanta. El marc militar europeu tendeix, doncs, a poc a poc a una professionalització encaminada a crear, parafrasejant el mateix Chirac, un "exèrcit del segle XXI".

Contra amb aquest panorama la proposta programàtica del PP de reforçar, en cas de guanyar les eleccions del diumenge vinent, dia 3 de març, els militars enfront del poder polític al capdavant del Ministeri de Defensa. Una mesura no tan sols contradictòria amb la tendència europea, sinó amb el mateix procés democràtic que l'estat espanyol iniciava fa més de vint anys. Un procés democràtic que té, per definició, un dels seus pilars fonamentals a col·locar els militars sota el poder polític. La passa enrere proposada pel PP és un greu error en un context on encara alguns dels militars empresonats que participaren en el colp d'estat fracassat del 23 de febrer de 1981 demanen l'indult cada aniversari del trist esdeveniment. I encara més, es tracta d'una passa enrere que pot encoratjar els grups militars ultraconservadors existents dins de l'exèrcit espanyol. Els mateixos que reclamen des de la segona fila que els correspon l'"autonomia militar". La mateixa que el Ministeri de Defensa ha intentat llimar amb peus de plom i sense massa soroll des del 1984, quan sota les ordres de l'aleshores ministre Narcís Serra es va crear la secretaria d'estat (de Defensa) i una sots-secretaria (d'Administració Militar), que relegaven els caps dels tres exèrcits a "òrgan consultiu" del ministre de Defensa.

Cedir ara de nou als militars la primera línia del poder militar i l'autoritat administrativa en aquest camp en detriment del poder polític pot generar un ambient d'eufòria d'efectes incalculables entre el dit sector de l'exèrcit, caracteritzat precisament pel seu dèficit democràtic. Si, en cas de guanyar les eleccions del 3-M, el PP s'entesta a contentar aquells que representen encara avui un sistema polític instal·lat durant quaranta anys llargs en la corrupció militar fruit d'una victòria produïda per un alçament militar facciós, demostrarà clarament que més que culminar glorio-

sament la transició democràtica el que podria fer és ressuscitar tarannàs pre-democràtics que estaven ja en via d'extinció, almenys pel que fa al poder polític directe.

El PP, si guanya i si aplica aquesta remodelació, hauria d'afrontar una realitat indefugible: a l'estat espanyol hi ha més de 74.000 objectors de consciència i uns 15.000 insumisos (11.000 dels quals estan pendents de judici i 303 estan empresonats). El PP, en cas de guanyar, pot optar entre dues possibilitats: tendir cap a una progressiva professionalització de l'exèrcit, en la línia europea, o disputar un pols amb els insumisos, l'únic col·lectiu social que manté l'estat en una constant contradicció i que juga amb la total garantia que la realitat sempre va per davant de la justícia i que tot és qüestió d'esperar; qüestió de temps. El PP, en cas de guanyar, pot, aleshores, estalviar-se un pols que l'estat té, d'entrada, perdut.

I guanyi qui guanyi el 3-M vinent haurà d'afrontar, per últim i després de la més que obligada professionalització de l'exèrcit espanyol, l'última i més important batalla democràtica en termes polítics i militars: la reforma de la Constitució Espanyola, concretament, de l'article 8.1, que diu textualment: "Les Forces Armades, constituïdes per l'Exèrcit de Terra, l'Armada i l'Exèrcit de l'Aire, tenen com a missió garantir la sobirania i la independència d'Espanya, defensar-ne la integritat territorial i l'ordenament constitucional".